

[Indenrigsministeren.]

Maksimumsbeløb, 12 Mill. Kr., som i Henhold til § 7, Stk. 3, i Lov af 1. Juli 1927 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring skal være naaet, inden Arbejdsgivernes Fritagelse for at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden indtræder. Da nu Refusionsbeløbet til Kommunerne er sat til højst 1 Mill. Kr., og Maksimum for Tilskuddet til Arbejdsløsheds-kasserne til Oprettelse af Krisefonds er sat til 2 Mill. Kr., vil altsaa det Beløb, hvormed de 12 Mill. Kr. bliver at nedskrive, højst blive 3 Mill. Kr., saaledes at Arbejdsgivernes Bidragspligt, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, fremtidig vil ophøre, naar Fonden har naaet et Beløb af 9 Mill. Kr. eller maaske lidt derover; det beror jo paa, i hvilket Omfang Krisefonds oprettes.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til Vedtagelse; det har, som sagt, fundet enstemmig Tilslutning i det høje Folketing.

Gisselbæk: Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister nu saa udførligt har omtalt, er jo fremkommet ved, at den højtærede Indenrigsminister i Folketinget har fremsat et Forslag til Lov om Hjælpekasser og et Forslag om Arbejdsløsheds-kasser. I Folketinget er disse Forslag sammenarbejdet til eet, og dette Forslag har saa faaet Tilslutning fra alle Sider. Det gaar jo bl. a. ud paa, at de Kommuner, som i Tiden fra 1. Oktober til 31. Marts har haft væsentlig større Udgift til Hjælpekasseunderstøttelse i 1927—28 end i 1926—27, kan faa en forøget Refusion, men da nu Ministeren saa udførligt har omtalt de enkelte Paragraffer, skal jeg ikke komme ind derpaa.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

H. P. Jensen: Den høje Regering og ikke mindst den højtærede Indenrigsminister har utallige Gange paastaet, at de saakaldte Nedskæringslove i nogen Grad tog Sigte paa at indskrænke de kommunale Udgifter. Jeg har aldrig forstaaet denne Tale, jeg har fra første Færd hævdet, at Nedskæringslovene vilde betyde større Udgifter for Kommunerne, thi naar Staten sparer paa de Love, der er givet til Gavn for Samfundets Stifbørn, maa den logiske Følge blive, at Kommunernes Udgifter forhøjes omtrent i samme Grad. Nu ved jeg, at den højtærede Indenrigsminister straks vil hævde, at slikt er et Fejlsyn, for

Kommunerne skal ogsaa spare, og vel er det uomtvisteligt, at Kommunerne skal spare, men hvorledes skal man, naar Talen er om Menneskeskæbner, kunne hævde dette Princip uden at være ganske uden Menneskefølelse og Næstekærlighed? Da den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse med et Slag blev standset ikke paa et Tidspunkt, da Solen begyndte at varme og Beskæftigelse begyndte at melde sig, nej, paa et Tidspunkt, da Frost og Kulde holdt sit Indtog og hver Dag meldte om nye Tusinder af arbejdsløse, da vilde det have været en Haardhed uden Lige at nægte de arbejdsløse endog det tørre Brød. En saadan Haardhed kendes ikke i ret mange af Landets Kommuner, og derfor havde disse ikke andet at gøre end at yde Hjælp. Denne kunde ydes som Fattighjælp eller som Hjælpekassehjælp eller endelig i Form af Arbejde. Den førstnævnte Form for Hjælp, Fattighjælp, er foruden at være krænkende for Modtageren den allerdyreste Form, Samfundet har for Understøttelse. Det er en Kendsgerning, at kun et ganske lille Faatal af de Medmennesker, som en Gang er kommet ind under Fattighjælpen, nogen Sinde kommer derfra igen, og selv deres Børn vil ofte blive faste Gæster hos Fattigvæsenet, fordi de er opvokset under de Forhold og er vant til Gangen til Fattigvæsenet. Paa den Maade vil Familien altsaa blive der, den magter ikke at bryde ud af Favntaget, fordi Midlerne aldrig vil kunne indtjenes. Derfor er Fattighjælp ogsaa den daarligste Form for Hjælp. Udviklingen og Oplysningen har i Fællesskab med Socialdemokratiets kraftige Agitation for Menneskeretten bevirket, at mange af Landets Fattiggaarde efterhaanden er kommet til at staa tomme eller er lavet om til pæne, hyggelige Alderdomshjem, en Udvikling, som tjener Samfundet til Ære og er et levende Vidnesbyrd om gode danske Mænds og Kvinders Næstekærlighed. Derfor vil det ogsaa være baade brutalt og efter min Mening forbrøderisk at vende tilbage til Fattighjælp som eneste Hjælp. Denne min Opfattelse deles ikke alene af det Parti, jeg tilhører, men ogsaa af mangfoldige kommunale Mænd udenfor Partiet rundt omkring i dette Land.

Naar man altsaa ikke kan hjælpe paa den Maade, bliver der tilbage de to andre Maader, jeg nævnte, nemlig Hjælp gennem Understøttelser, der ikke har Fattighjælps Virkning, og gennem Arbejde, og hvis den højtærede Indenrigsminister var lige saa kendt med Forholdene indenfor Arbejdsstanden, som jeg er, vilde han vide, at saa